

НЕНАД ТРАЈКОВИЋ

КАЗНЕНЕ ПЕСМЕ

ПОЈАМ ЗАКОНИКА

ако Бога позовемо у речима
позивамо страх да одржи наше стварање
не увек из побожности
већ и из сујеверја
оних који ће читати
као хетити од тешуба
као набукодоносор други од мардука
као хамураби од шамаша
као мојсије од Бога
као душан силни од Господа
јер нико од нас није Бог
ма колику власт имао
и нико од нас није реч
ма колико вешто говорио

када словом одржавамо ред
популистичког је схватања
да рат међу људима казниће се
јер новац злато и друге драгоцености
пропуштањем санкција вишеструко настају
а племе је држава
и држава није племе
и да би се разумели ови појмови
треба пронаћи праву норму
јер као што ризничар има кључеве

тако и кључеви имају браву
коју отварају само њени власници

зато када дође тачка
а тачка је императив неодступању
свему што се може видети
из писања пре ње
као оно што је забрањено
иако и *дозвољено није увек од корисџи*
и све што је забрањено од Бога је
или ситних богова
и милости неће бити

ignorantia legis non excusat

УБИСТВО

када си хтео да убијеш
крв ти се слила из зеница
и страх љубомора мржња или освета
креирале су до танчина слику
о хладном напуштеном телу
а тешко дисање паником проузроковано
и зарумењени образи од стида
бојећи се сопствених мисли тражили су
покајање пред Богом
јер грех је и помислити
и све је у реду сада

када си хтео да убијеш
твоја пакост је ишла испред тебе
као младунче испред своје мајке
носећи сву понос њеног сопства
и та слика о узимању туђег живота
изнова и изнова и изнова проживљавана
доноси ти од 5 до 40 година робије
у зависности од материјалних доказа
и вештине твога браниоца

ad normam

УГРОЖАВАЊЕ ТЕРИТОРИЈАЛНЕ ЦЕЛИНЕ

сан не чисти прах уздигнутих бомби
и сазнања да се нису сви пробудили
али спавај драга јер небо још увек тутњи

рат је драга
и док смрт прелеће изнад глава
свет се то изнова гради
колико год чудно деловало
а твоја и моја љубав
ипак је довољна само за нас двоје
за васцелу снагу самопреживљавања
и она не може спасити друге

у овом тренутку не тражимо кривце
за сва крвава поља која се уздижу
на крају су увек пронађени
као још једна увреда паметном човеку
и та лажна историја неће сведочити о нама
јер само оно обично што је остало људско је

зато док сам гледао силазак првог анђела
(стид ме што ћу ово рећи)
нисам осећао страх
а страх на лицу других
наводио ме је на смех
јер живот је мила трајна категорија
а страх је немио гост који дође
ако не онда када га очекујемо
након свега да каже да постоји

волећи те у свим приликама
у овим последњим схватио сам ипак
да те никада више нећу назвати анђелом
како би љубав могла опстати
а свакодневне вести о новонастрадалима
наводе на мисао
колико је глава потребно да падну
да не би пазио где газиш
јер свет је овај
само велико гробље

*из казнене евиденције
bi bene, ibi patria*

НАВОЂЕЊЕ НА САМОУБИСТВО

небодер је тако висок
помислио је на пола пута наниже
окренут главом наопачке
баш као када је први пут закорачио у свет

и сада сметала му је светлост
падајућих зрака сунца на прозоре
који даљину виде кроз њега без њега
и људи који висе на улици
залепљени стопалима за асфалт
тај призор и они и он наопако
свет је овај одувек овако изгледао
јер неприступачне су ствари
које истину разоткривају

на две трећине до силаска
сетио се да никада није требало сићи
живот је стално пењање ка нечему
и за то су очи криве
ал не ове што гледају ка земљи
испијени и сасушени кратери глечера
па ипак сада би се вратио на одраз
и рекао време је сећање свега
само прескочи тренутак и сећање нестаје
а када је од слободе стигао до кајања
толика је брзина била да више ништа
није ни осетио

данас су људи отишли...
помислио је продавац
док је продавао неколико
комада цигарета
комада уложака
комада памперса
комада жилета
посматрајући скок човека
(који је баш малопре испунио
лимит дуга у свесци вересије)
са оближњег небодера
и силазак тишине

шаљући комаде земље
комаде наше земље
у неповрат

ablata iustitia, quid sunt regna nisi magna latrocinia?